

Răbdarea¹

Evrei 12.1: Să alergăm *cu răbdare* în alergarea care ne stă înaintea.

Ce este răbdarea? Pe scurt, răbdarea înseamnă a rămâne pe calea dependenței de Dumnezeu, în ciuda ispitelor vrăjmașului de a ne abate de la aceasta. Ce ar putea fi mai prețios în ochii lui Dumnezeu decât o viață trăită în dependență de El și în supunere față de Cuvântul Său! O astfel de viață este rezultatul unei inimi smerite și supuse lui Dumnezeu, o viață trăită într-o continuă renunțare de sine și sacrificiu, dar și în puterea și bucuria Duhului Sfânt. Starea inimii unui credincios, care umblă astfel, se caracterizează printr-un echilibru interior de neperturbat. Fie că drumul său trece prin circumstanțe plăcute sau neplăcute, prin bucurie sau suferință, îl vedem mereu mergând înainte în acea liniște a duhului, pe care o conferă așteptarea constantă a călăuzirii lui Dumnezeu. El nu se lasă ispitit de circumstanțele favorabile să devină arogant, nici descurajat de cele nefavorabile.

Ei bine, o astfel de răbdare pe calea dependenței este ceea ce Dumnezeu așteaptă de la toți copiii Săi. Limbajul nostru ar trebui să fie similar cu cel al Domnului Isus, care a spus odată: „... am coborât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis” (Ioan 6.38). Suntem chemați să *cercetăm mereu* „care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12.2). Dar, vai, cât de mult ne place să urmăm propria voință! Cât de des uităm să căutăm voia plăcută a lui Dumnezeu, mai ales în lucrurile mărunte! Poate că o facem în cazul acțiunilor importante, al căsătoriei, al înființării unei afaceri, al intrării într-o nouă funcție și altele asemenea, dar în lucrurile mai puțin importante urmăm cu atâta plăcere deciziile minții noastre. Și chiar și în cazul acțiunilor *mai importante* menționate mai sus, unii nici măcar nu se gândesc să cerceteze voia Domnului; sau, dacă o fac, o fac într-un mod care nu corespunde gravității situației. Ei sunt ghidați de propriile dorințe și interese; acționează după principiile copiilor acestei lumi, se interesează de ceea ce pare să le fie benefic pentru progresul lor exterior, de ceea ce le poate îmbunătăți poziția pământească etc. Dar un astfel de comportament nu este o umblare în dependența de Domnul. Lipsește atunci dorința sinceră de a nu face nimic altceva decât numai voia lui Dumnezeu; nu se înțelege scopul pentru care suntem în această lume. Aceași conștiinciozitate în lucrurile mici și în cele mari este o piatră de încercare infailibilă a adevăratei credințioșii; căci „cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; iar cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari” (Luca 16.10).

Nu există nicio îndoială că în această privință există o mare lipsă printre credincioșii din timpul nostru. Mulți nu au nici cea mai mică idee despre ce înseamnă adevărata dependență. Se feresc pe cât posibil de păcatele evidente, dar le lipsește acea conștiință sensibilă, care este atentă la *toate* mișcările cărnii și le condamnă. Și cei neconvertiți pot duce o viață respectabilă în aparență, iar aceștia îi fac de multe ori de rușine pe unii creștini. Dar numai un om care și-a recunoscut propria nimicnicie și a experimentat că toate izvoarele sale sunt în Dumnezeu poate umbla pe calea dependenței constante de Dumnezeu; și chiar și el are nevoie de răbdare, după cum este scris: „Pentru că aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu să primiți promisiunea” (Evrei 10.36). De aceea, în înțelepciunea și dragostea Sa, Dumnezeu ne

¹ Extras dintr-un eseu publicat cu mai bine de patruzeci de ani în urmă sub același titlu, a cărui reeditare a fost solicitată de cititorii „Botschafter” ca fiind deosebit de actuală.

conduce adesea pe căi care sunt potrivite pentru a ne frânge voința proprie și a ne determina astfel să perseverăm.

Aceasta explică probabil multe dintre căile Domnului cu ai Săi, atât de amare pentru trup, mai ales în zilele noastre. Peste tot, printre credincioși, întâlnim dificultăți, încercări, boli și suferințe. Mulți se află în situații financiare dificile. În ciuda tuturor eforturilor, lucrurile merg mai degrabă înapoi decât înainte. Situația nefavorabilă sfidează orice înțelepciune și pricepere. În timp ce altora pare să le reușească totul, întreprinderile lor eșuează fără excepție. Mai mult, câte familii triste există! Câtă durere și suferință pentru părinții care trebuie să-și vadă copiii întorcându-se în lume, deși păreau să fi primit impresii profunde încă din tinerețe și au mers cu credință alături de părinții lor timp de ani de zile! Avertismentele pline de dragoste și seriozitate nu mai dau roade, rugăciunile fierbinți par să rămână fără răspuns; copiii se îndepărtează tot mai mult, cu cât trece timpul. Câți credincioși simt în mod umilitor împotrivirea persistentă a soției lor neconvertite! Câte soții credincioase suspină ani de zile sub tratamentul dur al soților lor necredincioși, fără să observe nici cea mai mică schimbare în comportamentul lor! În unele familii, singurul întreținător al familiei este ținut la pat de săptămâni sau chiar luni întregi! Alții trebuie să-și vadă un membru al familiei iubit zăcând fără speranță, în timp ce, după judecata omenească, ar fi atât de necesar în mijlocul lor! Alții, bătrâni și oboșiți de viață, care ar dori să-și părăsească coliba fragilă, își duc viața în mari dureri și lipsuri, spre marea tristețe a celor din jur.

De ce sunt toate acestea și multe altele așa? Nu trebuie să recunoaștem în toate acestea căile bine calculate ale Domnului? Cât de ușor ar putea El să facă circumstanțele afacerilor mai favorabile, cât de ușor ar putea să-i determine pe copiii încăpățânați să se pocăiască, să convertească soția sau soțul, să-l refacă pe cel care întreține familia sau să-i ofere bătrânului slăbit odihna mult dorită! Nu-I lipsește nici puterea, nici dragostea, nici înțelegerea pentru a face toate acestea. Dar, după înțelepciunea Sa divină, El a măsurat și a aranjat toate aceste căi și circumstanțe serioase exact așa cum sunt necesare pentru atingerea scopurilor Sale. El, care a numărat toate firele de păr de pe capul nostru și fără voia căruia nici o vrabie nu cade de pe acoperiș, veghează asupra fiecărui pas al copiilor Săi. El le cunoaște necazurile și durerile, nici un suspin nu-I scapă. Și El *vrea* ca totul să fie exact așa cum este – nu pentru a-i întrista, ci pentru că este singura cale de *a-i face să persevereze*. Și ce har neprețuit este, chiar dacă inimile noastre sărace și slabe adesea nu înțeleg, faptul că Dumnezeu nu încetează să acționeze cu noi după gândurile *Sale* și nu după opiniile *noastre*!

Desigur, ne este adesea greu să spunem împreună cu apostolul: „Ne lăudăm și în necazuri, știind că necazul lucrează răbdare” (Romani 5.3). Plângerile neîncetate ale multor credincioși mărturisesc prea clar că scopul căilor lui Dumnezeu nu a fost încă atins în cazul lor, voința lor nu a fost încă frântă și răbdarea nu a fost încă realizată. Căci, în cazul în care aceasta din urmă este realizată, suferința va fi *purtată înaintea lui Dumnezeu* în tăcere și cu supunere, fără să se mormăie. Ne vom vărsa inima înaintea Lui, ne simțim ușurați de bucuria apropierei Lui și savurăm îndurările și mângâierile Lui. Acesta este primul rod al răbdării. Inima este atunci în prezența lui Dumnezeu și experimentează pacea și liniștea Locului Preasfânt; se bucură de mângâierea unui Tată care ne iubește în mod inexprimabil, care simte împreună cu noi și ne șterge lacrimile. Nu ar trebui să renunțăm niciodată la acest loc din Locul Preasfânt, nici măcar în timpul celor mai grele încercări. Asaf nu a fost eliberat de nemulțumirea sa până când „a intrat în locașurile sfinte ale lui Dumnezeu” (Psalmul 73.17). Acolo a văzut totul în lumina divină, în adevărata sa înfățișare, iar limbajul său s-a schimbat complet de atunci. În loc să se plângă de bunăstarea celor fără de lege, el își condamnă propria nebunie și își găsește totul în Domnul.

Și David a cunoscut aceste locașuri sfinte și și-a găsit puterea acolo, când se afla într-o oră de încercare grea, iar propriul său popor era pe punctul de a-l lăsa. Citim despre el din aceea perioadă: „Și David s-a întărit în DOMNUL, Dumnezeuul său” (1 Samuel 30.6). Presat din exterior și cuprins de teamă în interior, el a apelat la Cel „care mângâie pe cei smeriți” și a găsit la El mângâiere, putere și călăuzire (compară cu 2 Corinteni 7.5,6). La fel, rămășița credincioasă a lui Israel din zilele din urmă, în suferințele sale îngrozitoare, va cunoaște acest Loc Preasfânt ca singurul său loc de refugiu. Cât de emoționante sunt cuvintele care îi sunt puse în gură în Psalmul 42.3,5: „Lacrimile mele au fost hrana mea zi și noapte, când mi se zicea toată ziua: «Unde este Dumnezeuul tău?» ... Pentru ce ești mahnit, suflete al meu, și ești frământat înăuntrul meu? Pune-ți speranța în Dumnezeu, pentru că iarăși Îl voi lauda: pentru mântuirea feței Sale”. În ciuda tuturor suferințelor, nu găsim aici plângeri, nici cereri de ajutor adresate oamenilor, ci o așteptare constantă a lui Dumnezeu.

Ce lovitură dură a fost pentru Aaron când, printr-o judecată severă, i-au fost răpiți deodată cei doi fii! Cu toate acestea, el nu a avut voie să părăsească Locul sfânt, să-și descopere capul și să-și sfășie hainele; „pentru că”, i s-a spus lui și fiilor săi, „undelemnul ungerii DOMNULUI este peste voi”. Și cât de frumos exprimă Duhul Sfânt supunerea tăcută a lui Aaron prin cuvintele semnificative: „Și Aaron a tăcut” (Leviticul 10.1-7). Nimic nu ar fi putut fi mai potrivit pentru poziția lui în aceste circumstanțe.

Cu cât devotament a acceptat și apostolul Pavel „țepușul pentru carne” care i-a fost dat, un „înger al lui Satan”, ca să-l pălmuiască! El spune: „De aceea, *am plăcere* în slăbiciuni, în insulte, în nevoi, în persecuții, în strâmtorări, pentru Hristos” (2 Corinteni 12.7-10). Și cât de măreț este, în cele din urmă, modelul scumpului nostru Domn și Mântuitor înaintea ochilor noștri! El era „un om al durerii și obișnuit cu suferința”. Și cum descrie Duhul Sfânt, prin gura profetului, comportamentul Său în toate aceste suferințe? „El a fost asuprit și El a fost chinuit, dar *nu Și-a deschis gura*. A fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa *nu Și-a deschis gura*” (Isaia 53.7). Și Petru ne încurajează să răbdăm în suportarea răului, arătându-ne exemplul lui Hristos, „care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci *Se încredința pe Sine Celui care judecă drept*” (1 Petru 2.20-23).

Mulți credincioși nu au puterea de a răbda și pentru că neglijează chemarea lor cerească și speranța vie care o însoțește. Dragostea lui Dumnezeu ne-a unit cu Hristos într-un mod care ne face să fim părtași la suferințele și la gloria Lui. Cuvântul ne vorbește ca „frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească” (Evrei 3.1). În consecință, calea pe care trebuie să o urmăm ne este clar trasată: este calea lui Hristos; și această cale este o cale a răbdării până ajungem la glorie. Aici, pe pământ, El „L-a așteptat cu răbdare pe DOMNUL” (Psalmul 40.1), și chiar și acum El așteaptă cu răbdare momentul în care Își va putea lua mireasa iubită la Sine. Astfel, în *răbdarea lui Hristos* găsim caracterul și modelul răbdării noastre, iar El, în harul Său îngăduitor, vrea să considere răbdarea noastră ca o răbdare *alături de El*, așa cum le spune ucenicilor Săi: „Voi sunteți aceia care ați rămas mereu cu Mine în încercările Mele” (Luca 22.28). Este posibil ca răbdarea noastră să fie determinată de pedepse severe; dar, odată ce ea se produce în noi, noi urmăm cu adevărat pașii lui Hristos și suntem tovarășii Lui. Atunci ne bucurăm de comuniunea și mângâierea Lui pe calea suferințelor; în același timp, El ne îndreaptă privirea spre momentul glorios al venirii Lui apropiate, pe care El Însuși îl așteaptă.

Această comuniune cu suferințele și cu gloria lui Hristos conferă răbdării noastre caracterul și puterea ei adevărată; ea îi dă amprenta divină a credincioșiei și a separării de lume. Din momentul în care începem să considerăm răbdarea cu Hristos ca pe un privilegiu, suferințele și încercările ni se arată într-o lumină cu totul diferită: ne mândrim atunci cu ele. Desprinsă de lucrurile acestei lumi, inima are ca preocupare pe Hristos și gloria Lui și Îl așteaptă.

Această stare îi caracteriza pe credincioșii din Filadelfia. Domnul le spune: „Pentru că ai păzit cuvântul *răbdării Mele*, te voi păzi și Eu de ceasul încercării ... Eu vin curând; ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” (Apocalipsa 3.10,11). Iar apostolul le-a putut scrie credincioșilor din Tesalonic: „Aduncându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinței voastre și de osteneala dragostei și de *răbdarea* speranței în Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 1.3). Alungați de lume, tinerii credincioși din Tesalonic au dat o mărturie hotărâtă prin întreaga lor conduită și au îndurat persecuțiile în puterea și bucuria Duhului Sfânt și în așteptarea neîncetată a Domnului Isus din cer. Acest fapt a fost extrem de plăcut pentru inima Domnului. Ar trebui să fie mai puțin plăcut pentru El astăzi, după ce biserica mărturisitoare și-a pierdut de secole caracterul ceresc și a renunțat să-L aștepte pe Domnul?

Răbdarea a caracterizat și comportamentul și umblarea apostolului Pavel: „Dar tu ai urmărit îndeaproape învățătura mea, purtarea, ... *răbdarea*, persecuțiile, suferințele” (2 Timotei 3.10; compară și cu 2 Corinteni 6.4; 12.12). La fel și apostolul Ioan: „Eu, Ioan, fratele vostru și împreună-părtaş la necazul și împărăția și în *răbdarea* în Isus” (Apocalipsa 1.9).

În legătură cu cele spuse, aș dori să atrag atenția asupra unui pericol, care ne este foarte apropiat tuturor. În timp ce suntem poate dispuși să răbdăm în lucrurile mari, avem tendința să „disprețuim ziua lucrurilor mici” (Zaharia 4.10). Unii, în zelul lor pentru cauza Domnului, ar fi dispuși să calce pe urmele unui martir, în timp ce le este greu să rabde în încercări relativ ne semnificative. Dar putem fi siguri că credinciosul, care rabdă pe patul său de boală îndelungată și își îndură durerile cu răbdare, sau care acceptă zi de zi, în tăcere și cu bunătate, lipsa de dragoste din partea celor din jur, sau care își exercită cu credincioșie și dragoste pentru Hristos profesia pe care i-a încredințat-o Dumnezeu, în ciuda greutăților și dificultăților asociate acesteia, poate conta pe recunoașterea deplină din partea Domnului.

Răbdarea credincioasă în lucrurile mici este, așa cum am spus, întotdeauna semnul credincioșiei adevărate și o putem numi, de asemenea, răbdare *cu Domnul* și în *ispitele Lui*; pentru că El a trecut prin toate aceste ispite. „El a fost ispitit în toate în același fel, în afară de păcat” (Evrei 4.15). Nu că El ar fi fost personal bolnav, dar, prin compasiunea Sa desăvârșită, El a luat asupra Sa slăbiciunile noastre și a purtat bolile noastre (compară cu Matei 8.17). În afară de aceasta, El cunoaște viața omenească cu multiplele ei ispite din propria experiență. După puținele indicii pe care ni le oferă Scriptura, El Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții Sale în cele mai modeste și simple condiții. „Deoarece cunoașteți”, spune apostolul, „harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9). El era cunoscut printre contemporanii Săi ca „tâmplarul” (Marcu 6.3). Aceasta ne permite să concluzionăm că El a cunoscut toate greutățile și necazurile legate de o astfel de viață profesională și familială. Această parte a vieții Sale a fost o perioadă de lucruri mărunte în comparație cu apariția Sa publică ulterioară. Dar ceea ce face această perioadă a vieții Sale atât de importantă este faptul că, la fel ca mai târziu, El a împlinit voia lui Dumnezeu și L-a gloriificat pe Tatăl Său.

Numai aceasta face ca viața noastră, fie ea scurtă sau lungă, să fie semnificativă pentru eternitate. Întrebarea importantă nu va fi cândva prin ce circumstanțe am trecut, ci cum am trecut prin ele. Este relativ puțin important dacă pe pământ am fost stăpân sau slujitor, prinț sau supus, apostol sau meșter obișnuit; mai importantă este întrebarea cum ne-am îndeplinit rolul care ne-a fost atribuit. Fără îndoială, o poziție mai înaltă implică o responsabilitate mai mare. Dar un slujitor simplu și modest, care își servește stăpânul trupesc cu credincioșie răbdătoare, va primi o răsplată mai mare decât un credincios care este mai puțin credincios în poziția sa înaltă; pentru că „el slujește Domnului Hristos” (Coloseni 3.24). Prin urmare, este o mare nebunie ca creștinii să caute cu zel o schimbare sau o îmbunătățire a situației lor, în timp ce Domnul dorește ca ei să-L slujească tocmai în situația în care i-a pus.

Circumstanțele erau cu adevărat destul de vitrege pentru Pavel în timpul captivității sale la Roma; dar el era fericit și mulțumit în ele, deoarece serveau la promovarea Evangheliei și la răspândirea cunoașterii Numelui lui Hristos. El avea o singură dorință în ceea ce privește viața sa pe pământ, și anume, ca Hristos să fie preamărit în trupul său, fie prin viață, fie prin moarte. (Filipeni 1.12-20.) În loc să-și stabilească singur calea, el era gata să urmeze calea pe care Domnul i-o pregătise. Adică: „să alergăm cu *răbdare* în alergarea care *ne stă înaintea*”. Credința dependentă de Dumnezeu nu alege niciodată, ci acceptă totul din mâna lui Dumnezeu. Ea știe „că *toate* lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” și de aceea rabdă cu încredere copilărească pe calea pe care Dumnezeu o conduce.

Titlul original: Ausharren

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 85-96